

hver Morgen lige udenfor mine Vinduer, Spektakler, som have været Timer igjennem, holdte af 20—30 Mennesker i Drukkenstabsens hele Naseri. Det fremkaldes i Almindelighed ved, at nogle af Selskabet blive uenige og komme op at slaas, og saa raabe de Andre i med som vilde og taabelige Mennesker, og det kan vare Timer igjennem uden, vel at mærke, at det afbrydes af Politiet. Jeg har kun en eneste Gang i sidste Sommer set Politiet indfinde sig, og da sendte man Bud efter det, ellers var det ikke kommet, og dog ere de Dyl, som lyde, saa stærke og gjennemtrængende, at man i den stille Nat eller Morgen maa kunne høre dem baade i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg. Spørger man nu, hvor da Politiet er, saa ved jeg ikke Andet at svaare end det, at der, efter hvad der er meddelt mig, er en Del af Natten, hvor Politiet ophører at patrouillere, og det er netop mellem Kl. 2 og 4 eller saa omtrent, thi paa den Tid forudsættes det af Politiet, at Alle ere gaaede i Seng og Alt roligt, men da er det netop, at det vildeste Spektakel finder Sted. Den tidlige Oplukning om Morgenen benyttes af Selskaber, som tage i Skoven og komme sent hjem. Naar de tage hjem, efterat Jernbanetogene ere ophørte at gaa, maa de benytte den apostoliske Befordring; saa føle de vel om Morgenen Trang til en lille Forfriskning, og saa gaa de ind paa et Værtshus, der er aabent Kl. 4, og vilde Scener hidsvære ofte derfra. Jeg vil derfor tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det, som der efter mit Skjøn tillige i høi Grad er Trang til, er et andet Tilsyn med Værtshushold — det, vi nu have, er i høi Grad mangelfuldt — og dette Tilsyn maa ledsages af andre Straffebestemmelser. For det Første maa Bøerne være højere, og for det Andet maa Forbrydelse af Borgerstab følge paa, naar man vedbliver, efterat der engang er dikteret Straf. Vil man skride dertil, tror jeg, at der kan udrettes Noget. Som Forholdene ere nu, ville selv energiske Anstrengelser for at afhjælpe Manglerne vistnok vise sig unyttige.

Suel: Da vi sidst her i Landsstinget — jeg tror det var isjor — bestjæftigede os med de sørgelige Følger af Drukkenstab, tillod jeg mig at yttre en Tvivl om, hvorvidt Drukkenstab virkelig er en saa udbredt Last her, at man kunde kalde den et Samsundsonde. Jeg er siden den Tid ad theoreitisk Veie bleven noget rokket i min Overbevisning, idet jeg ved at læse Skrifter af en af Nutidens Forfattere er kommen til et noget andet Resultat. Det er ikke, fordi denne Forfatter faar en Gage af Statskassen, at jeg tillægger hans Ord en saa stor Betydning, men det er, fordi den Tone, hvori al den Bammelighed skildres i

hans Skrifter, tyder paa et Besjendtskab med saadanne Lastens Guler, at det er til Forargelse for Menneskeheden, at de findes. Det er egentlig det eneste Udbytte, jeg har faaet af at læse hans Bøger. Jeg er derfor nu kommen til det Standpunkt, at jeg vilde være den ærede Forslagsstiller særdeles taknemlig, om vi kunde faae en Lov, der kunde raade Bod paa disse Ondt, som ere skildrede i de nævnte Bøger. Jeg tillader mig at nære en besjeden Tvivl om, at dette lille Lovforslag i saa Henseende er tilstrækkelig kraftigt. For det Første har det een Mangel, og det er den, at det er langsomt virkende. Det er nemlig klart, at alle de Guler, som findes for Diebliffet, ville vedblive at bestaa, saalænge vedkommende Værtshusholdere — og, jeg hører nu, ogsaa deres Enter — leve. I al den Tid ville vi altsaa ikke mærke noget Synderligt dertil, og selv om Værtshusholdere ere noget mere dødelige end andre Folk, vil der dog gaa saa lang Tid, inden Resultatet vil naaes, at jeg ikke tror, at der i min Levetid vil kunne spores nogen videre Virkning deraf, og det er dog under den Forudsætning, at dette Lovforslag virkelig havde Udfigt til at blive til Lov i dette Dieblif. Men derom nærer jeg en meget stor Tvivl, thi ved at foretage et Studium, vi Rigsdagsmænd jo have til Pligt at foretage, nemlig at studere Folkethingstidenden, har jeg set en Udtalelse fra en af de ledende Mænd i Oppositionen, som tyder paa, at vi ikke kunne vente noget som helst Lovforslag fremmet derinde i den nuværende Session. Jeg skal henvise til Stedet i Rigsdagsstidenden; det var i Anledning af Lovforslaget om Lønninger til Arkivvæsenets Embedsmænd. Naar det nu er saa, at der ikke kan ventes nogen større Virkning af Lovforslaget, selv om det bliver til Lov, og jeg ikke drifter mig til at tro, at det i Diebliffet vil blive til Lov, var det saa ikke meget naturligt, at vi ventede med denne Sag indtil videre, indtil Stemningen var mere moden for Lovgivningsarbeidet end i dette Dieblif. Jeg ser ikke, at man ved et saadant Lovforslags videre Fremme afstedkommer Andet end at give dette Thing Leilighed til at holde to Møder og det andet Thing Leilighed til at holde eet Møde, men jo færre Møder vi saaledes ved privat Initiativ give det andet Thing Leilighed til at holde, desto tausere bliver der i Salen, ligesaa taus som i Udvalgene; fuldstændig Laushed over det Hele!

Oxenbøll: Sa, den Betragtning, den ærede Laler gjorde gjældende, har dog ikke kunnet afskrække mig fra at fremkomme med et Forslag; naar jeg fandt, at det var rigtigt og paatrængende nødvendigt, og jeg vil ogsaa sige til Væ